

dagsbeslutning er jo en Beslutning, der er fattet af begge Ting, og selv om der ogsaa her i Tinget blev Flertal for at fatte en Beslutning af et andet Indhold, vilde en saadan Beslutning jo ikke have den allermindste Betydning. Jeg tror nu ikke, at Rigsdagsbeslutningen har nogen Betydning, i alt Fald ikke nogen stor Betydning; men en saadan Separatbeslutning, som var tagen bag efter af et nyt Flertal i Tinget, vilde ikke have den allermindste Betydning, vilde ikke gøre denne Beslutning i mindste Maade mindre gyldig eller mindre virksom, end den er i Forvejen. Den vilde blive ved alligevel at være det Stykke Papir, den er. Hærsloven kunne vi heller ikke vælte. Det er en Lov, der er vedtagen af begge Ting og stadfæstet af Hans Majestæt Kongen. Den kan det ærede Medlem selv med nok saa stort et Flertal, selv med Enstemmighed, ikke gaa hen og vælte, og det kunne vi andre heller ikke. Dernæst er der den Finanslov, som er givet. Den kunne vi heller ikke vælte. Og de Bevillinger til oprindelig provisoriske Foranstaltninger, som ere givne, kunne vi udslutte dem? Efter min Mening og efter manges Opfattelse paa denne Side er Folketinget ved den Finanslov, der blev bevilget 1ste April, blevet saaledes bundet til disse oprindelig provisoriske Anlæg, at vi ikke ville kunne nægte i Fremtiden at give, hvad der hører med til deres nødvendige Bedligholdelse. De ere blevne Statsejendom ganske paa samme Maade som Jærnbaner, Toldboder, Dampfærger og andre lignende Sager. Hvis et Folketing vilde nægte at give, hvad der er særlig nødvendigt til disse Genstandes Bedligholdelse, saa kan jeg ikke se andet, end at det var paa dette Tings Side, at Grunden til Striden maatte søges. Men naturligvis maa Flertallet her i Tinget til enhver Tid være berettiget til at sælde Dom over, hvad der er nødvendigt.

Jeg kan altsaa slet ikke se, at noget af det, der angaar Rigsdagsbeslutningen, i mindste Maade staar i Fare, det behøver det ærede Medlem ikke at skaffe sig et Flertal for at redde. Det, som det ærede Medlem og hans Venner kunne redde ved denne Valgfredslov, er deres Magtstilling og ikke andet. Og er denne Magtstilling virkelig en Overtrædelse af Grundloven værd? Det kan jeg ikke forstaa. Vi have jo set, hvorledes det har sig med denne Magtstilling. Jeg skal komme ind paa at omtale dette, fordi det staar i den Forbindelse med den foreliggende Sag, at jeg haaber, det skulde lyffes mig derved at overbevise det ærede Medlem for Præsto Amts 6te Valgkreds om, at hans Magtstilling sandelig ikke er

saa stor eller saa meget bevendt, at den er værd at ofre Grundloven for. Vi saa jo allerførst, at, den Gang, det meget omtalte Ministerkiste fandt Sted, blev der intet Hensyn taget til den Side, som det ærede Medlem for Præsto Amts 6te Valgkreds staar i Spidsen for. Det ærede Medlem for Maribo Amts 4de Valgkreds (Clausen) var under Finanslovens første Behandling inde paa at forklare de Grunde, der havde bevirket, at der ikke var taget saadant Hensyn. Jeg bad om noget nærmere Forklaring, jeg spurgte, om der havde været gjort Tilbud. Dertil tav det ærede Medlem, og jeg tør altsaa forudsætte, at der ikke har været gjort Tilbud til den Side. Følgelig tør det siges, at der ikke blev taget Hensyn til den Side, hverken personligt eller sagligt, ved det nuværende Ministeriums Sammensætning. Dernæst kan jeg heller ikke tro, at der blev taget noget stort Hensyn til det ærede Medlem og hans Meningsfæller, den Gang der blev udnævnt en ny kommanderende General. Det maatte jo dog vides paa Forhaand, at det var en Udnævnelse, som i høj Grad maatte krænte og saare til den Side, en Udnævnelse, som var egnet til i højeste Grad at sætte ondt Blod ogsaa til den Side. Men alligevel fandt den Sted. Det viste sig ogsaa, at da det ærede Medlem var med til at vedtage en Dagsorden, som ndtalte Misbilligelse af denne Udnævnelse, blev der ikke taget noget som helst Hensyn til det ærede Medlems Misbilligelse. Den kommanderende General sidder lige højt og fast i Sadlen den Dag i Dag. Altsaa ogsaa paa dette Punkt viser det sig, at det ærede Medlems Magtstilling er det ikke saa stort bevendt med, at det, for at bevare den, skulde kunne være nogen Tilfredsstillelse for ham at gaa uden for Grundloven. Vi saa jo under Finanslovens 1ste Behandling, at det ærede Medlem ønskede at saa Told- og Skattesager ind i en Kommission. Man skulde have troet, at hvis han havde nogen Magtstilling, maatte vi have haft denne Kommission for længe siden, men endnu den Dag i Dag, have vi ikke hørt et eneste Ord derom, saa det lader til, at det heller ikke i denne Retning er saa stort bevendt med hans Magtstilling. Det ærede Medlem henstillede under samme Behandling til den højærede Kirkeminister, om vi ikke snart kunde vente at se Resultater af Kirkeministeriets Overvejelser over en Reform paa Kirkens og Skolens Omraade — en Reform, som maatte ligge det ærede Medlem særlig, og for den Sags Skyld ogsaa os andre, stærkt paa Sinde. Men indtil Dato have vi ikke set den mindste Frugt af denne Henvendelse. Dette viser atter, at det